

# **Petra Jungmanová o postavě Marcely**

## **ve filmu Duše jako kaviár**

S Marcelou se mi otevřely dveře do nového světa - světa handicapovaných lidí, neslyšících. To, že jsem měla možnost sblížit se s některými z nich a že jsem mohla spolupracovat s panem Alanem Ptáčkem, který mě učil znakovou řeč, mě utvrdilo v názoru, že velký handicap máme především my, lidi slyšící. My se můžeme naučit znakovat, a tak se neslyšícím přiblížit - oni svoje maximum pro dorozumění se s ostatními dělají, ale my ne. Roli Marcely jsem brala jako výzvu pro život: vždyť učit se znakovou řeč je vlastně jako studovat nový jazyk. A je to o to těžší, že se znakuje v každé zemi jinak. A to nemluvím o rozdílech "nářečí" mezi regiony... Neslyšící velmi oceňují každou snahu o dorozumění a jsou velmi vstřícní. Ve filmu hraje mou dceru Lenka Sagulová, která pro mě byla obrovskou inspirací. Především její vnímání, koncentrace a pozorovací schopnosti. Její maminka mi také velmi pomohla, když mi o pauzách vypomáhala s upřesňováním znaků: jakákoli změna gesta totiž může znamenat něco úplně jiného.

A pokud jde o mého filmového manžela Jana Budaře, známe se už z Brna, kde jsme spolu hráli v Městském divadle v Brně v představení Naši Furianti. Je to pohotový a citlivý partner - kéž by tahle naše spolupráce nebyla poslední!